

Esposti

2/2019

Kiitokset

Susanna Akkila

Tuure Äikäs

Jooa Lindqvist

Siiri Luukkonen (kuvat s. 6, 8, 12, 24, 35
+ teksti)

Ulrika Repokari

Elina Reunanen

Sara Luoma

Patrik Rimmi (Kansikuva)

Lumi Tervonen (Musikaalin

Käsikirjoittaja-ohjaaja)

Samu Mäkinen (Musikaalin tuottaja)

Sumuel Valo

SISÄLLYS

Mist sä tuut?	-	4
Voimmeko olla onnellisia maailmassa, jossa meidän halutaan olevan muuta?	-	7
Saparomäkeen!	-	13
Älytöntä	-	15
Häikäisevää pukuloistoa ja paljon upeita tansseja!	-	18
Jylla Musical	-	20
Poliittinen déjà vu	-	22
Oodi Ehdokkaille	-	26
Novelli	-	29
Espostoverin apuapaja	-	31

PÄÄKIRJOITUS

MIST SÄ TUUT?

Tuure Äikäs, Päätoimittaja

Mist sä tuut?

Espoon vetovoimaisimmat kohteet ovat kuulemma Nuuksio, Luontokeskus Haltia, Modernin taiteen museo Emma, Espoon Rantaraitti ja Innovaatioekosysteemi Espoo Innovation Garden. Näin kertovat Visit Finland, Suomen matkailutoimistoalan liitto SMAL ja tutkimus- ja analysointikeskus TAK Oy. Samat tahot ovat valinneet Espoon vuoden 2018 matkailualueeksi Suomessa.

Aloin miettiä, mikä on espoolaisin maisema, joka on noin 18 vuoden espoolaiskokemuksellani tullut tutuimmaksi? No kyllähän se eteläisessä Espoossa asuvalle on Länsiväylä eli Länäri. Sitä pitkin pääsee Helsinkiin ja takaisin. Samalla, kun huristaa kohti Stadia, näkee firmojen pääkonttoreita ja muita espoolaisia moderneja rakennelmia. Se niistä huikeista maisemista.

Länäri ei todellakaan hurmaa maisemillaan, joten mitään ei menetetty, vaikka julkinen liikenne siirtyi busseista metroon. Parasta Länäriä on matka Keilaniemestä Ruoholahteen. Silloin harmaiden rakennusten tilalle tulevat rauhoittavat merimaisemat. Toisaalta pian ollaankin jo Helsingin puolella...

Kun liikun muualla Suomessa, ja kerron asuvani Espoossa, harvalla on mitään tiettyä kuvaa kyseisestä mestasta. Se on se ikuinen keskustelu siitä, kun Espoossa ei ole keskustaa. "Miten pitkä matka sulla on himasta keskustaan?" Tuohon kysymykseen tulee jotenkin aina vastattua että "ai Stadiin?" Se on jotenkin heti mielessä, että kysyjä tarkoittaa Helsinkiä, koska meillä ei ole yhtä keskustaa. Espoon keskus on eri juttu. Ei Soukassa tai Nöykkiössä asuva määrittele asumistaan tai etäisyyksiä sen mukaan, kuinka lähellä on Espoon keskus. Se on vain yksi kaupunginosa, jonka nimeksi on joskus mietittykin Muuralaa. Se olisikin parempi, koska Espoossa on monta keskustaa. Jollekin se on Matinkylä, jollekin Leppävaara, jollekin Tapiola.

Espoossa alueet ovat hajallaan ja erilaisia. Joten täällä asuva ei sano olevansa Espoosta. Vaan Lepuskista, Kökkelistä, Nökästä, Niittarista, Ompun läheltä, Soukasta jne.

Tuleeko kotiseutuun joku uusi näkemys, kun viettää pitempiä aikoja muualla? Lohjalle muuttaneelle kaverilleni parasta Espoossa oli pitsapaikka Metropol ja sujuva julkinen liikenne Stadiin. New Yorkiin muuttanut kaverini kaipailee "rauhaa ja landea".

Aika ja etäisyys tekee asioista erilaisia. Nyt jo muistelen kavereideni kanssa lukioaikoja, vaikka muutama hassu viikko on vielä lukiota jäljellä.

Muutaman vuoden päästä lukio on yksi aika menneisyydessä muiden joukossa, ja menossa on jotain ihan muuta.

Kuinkahan moni nykyinen jyväskyläläinen on silloin myös espoolainen?

Tuure Äikäs, tuure.aikas@eduespoo.fi

VOIMMEKO OLLA ONNELLISIA MAAILMASSA, JOSSA MEIDÄN HALUTAAN OLEVAN MUUTA?

Siiri Luukkonen

“Täytyyhän sun nyt muutakin opiskella kuin tollaista hömppää”, kuuluu sukulaiseni suusta. Paniikki iskee, kun tajuaa nyt olevan päätöksen aika. Täytyisi miettiä ja valita taideopisto, minne hakea. Vai olisiko parempi olla hakematta? Onko taidealalle pyrkiminen kaiken sen arvoista? Tuntuu, kuin päässä pyörisi alati William Shakespearen sitaatti: “Ollako vai eikö, siinä pulma.”

Opiskelupaikan päättäminen ei ole palapelipaketti kaapinpohjalla, jonka voisi ratkoa jokainen päivä, se on pikemminkin rubikinkuutio, josta puuttuu palasia. Sitä vääntää, kääntää ja miettii, mikä olisi paras päätös tulevaisuuden kannalta. Kenties raha, vai olisiko se sittenkin onni, vai raha ja sen kautta onni? Rakastan taiteen tekemistä ja olen päättänyt pyrkiä taidealalle ensisijaisesti. Vaikka tiedän ja koen taiteen olevan minulle suunnattu ala, tuntuu usein, että päätökseni on väärä. Ympäröivä yhteiskunta ja sen paineet saavat minut kyseenalaistamaan valintojani. Kuten Oili Orispään artikkelissa "Tulevaisuuden työ on vaikeaa, mutta se pitää aivot vireänä" (Yle, 3.4.2016) pohditaan, onko luoville aloille paikkaa tulevaisuudessa. Myös minä mietin, onko minulle paikkaa.

Tehdessäni luovaa työtä nautin hetkestä ja myös hetkistä sen jälkeen. Kun saa päästää mielikuvituksensa valloilleen, on koko loppupäivän hyvä ja rauhallinen energia, jonka avulla jaksan tehdä

keskittyneesti tehtäviä. Samoin toteaa Markus Humaloja Oili Oirispään artikkelissa sanoessaan luovuuden olevan bensaa motivaatiolle. Huomaan, että jos en ole tehnyt taidetta hetkeen, alan helposti hermostua asioista ja stressata huomattavasti enemmän kuin luodessani. Jos kerran tiedän, että taide tekee minulle hyvää, miksi epäröin sen tekemistä työkseni? Lopulta ymmärrän, että ympäristö minun taitojani epäröi. Minun ei anneta nähdä mahdollisuutta, jossa taideala loisi minulle työnsä puolesta onnellisen tulevaisuuden.

Tunne, että tämänhetkinen uravalintani on väärä, johtuu siitä, että minua kyseenalaistetaan jatkuvasti, mikä saa minut epäröimään. On vaikea uskoa itseensä, kun korvissa kaikuu muiden mielipiteet siitä, mikä olisi parempi valinta. Tuntuu kuin minussa olisi jokin etiketti, joka täytyy lukea, että minua voisi ymmärtää: "nauttii taiteesta, ei siedä kapeakatseisuutta, haluaa tehdä sitä mitä rakastaa, ei tykkää selittää itseään, kiitos". Toki ympärilläni on niitä, jotka tukevat minua ja näkevät minussa potentiaalia, mutta yleisesti puhuttaessa taiteilijoiksi havittelevia ei käsitetä, sillä taide on epävakaa ala, joka ei takaa elantoa, ellei tee esimerkiksi digitaidetta brändeille mainoksiin. Tuntuu pahalta, kun omaa mielenkiintoa ei nähdä arvokkaana, sillä taiteilija saattaa nähdä yhteen taideteokseen yhtä paljon vaivaa tunteina kuin esimerkiksi kemisti omassa työssään viikon aikana. Oirispään artikkelissa todetaan luovan ajattelun kuormittavan aivoja enemmän kuin rutiinityön sekä vähentävän dementoivien sairauksien etenemistä. Tämä kertoo siitä, että taide ei ole humpuukia, vaan erilainen tapa elää ja positiivinen asia. Kemiaa tai muitakaan matemaattisia aineita ei välttämättä edes olisi ilman luovuutta, sillä luovuus on tiedon monipuolista käyttöä ja ymmärtämistä. Esimerkiksi jos luolamaalauksia ei olisi, tietäisimmeko historiasta puoliakaan! Taide on maailmaamme

selittävä tekijä, johon ei uskota, ja jos joku siihen uskoo, hänen täytyy avata asia, miksi.

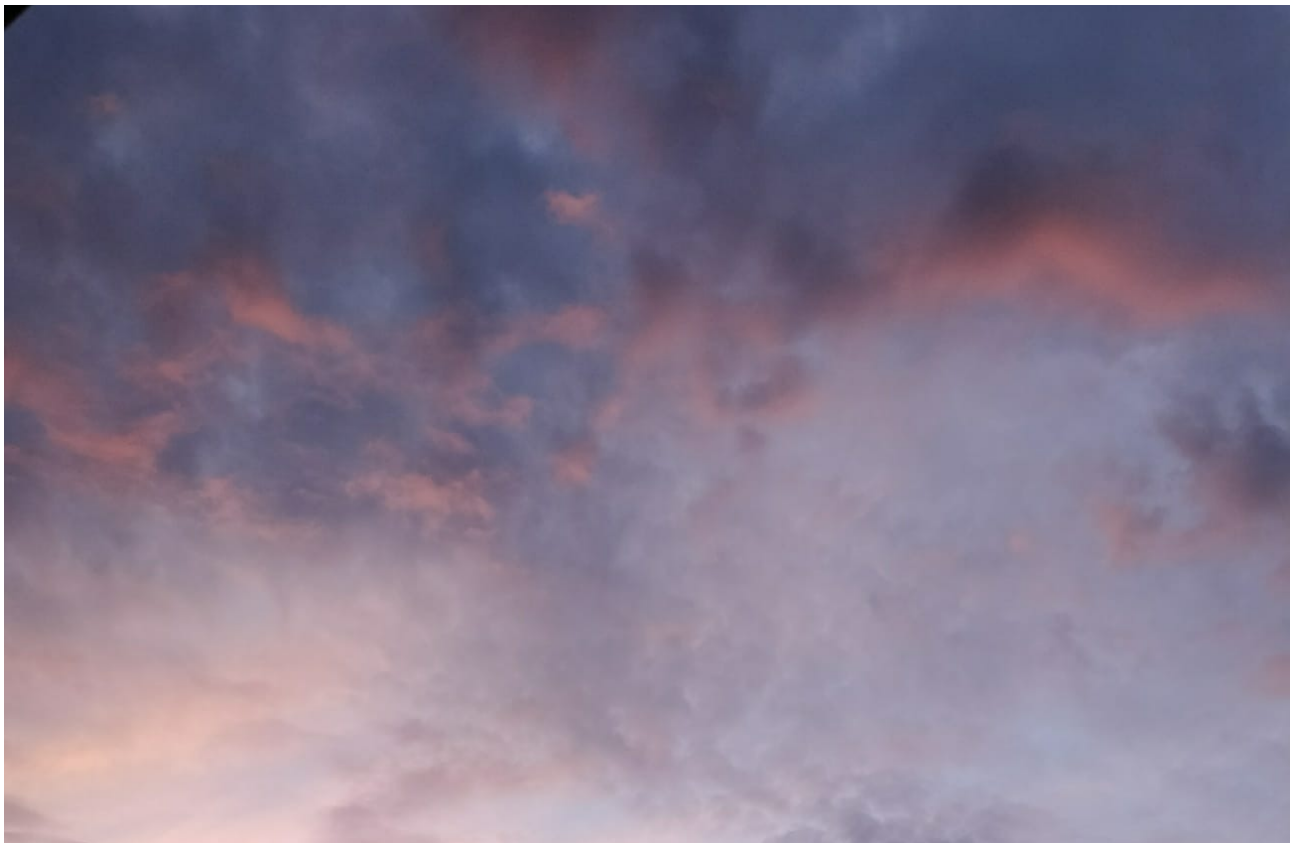
Olin hyvän ystäväni kanssa hänen isänsä auton kyydissä. "Meiän Eve pääs just lääkikseen", onnittelin saavutusta. "Meiän Kiakin haluaa lääkikseen, eikö niin", varmisti isä ystävältäni. "Minnes sä aattelit hakea?" Kerroin kuskille pyrkiväni taidealalle. "No ootkos joskus piirtänyt tikku-ukkoja", minulle ivailtiin. Sisälläni kiehui, mutta vastasin: "En ikinä, maalaan maisemia." "Ai maalaat vai, no mutta meidänpä tytöt haluaa olla lääkäreitä", kuului etupenkiltä. Nousin autosta itkien. Uskon omiin kykyihini, mutta tämäntyyppiset keskustelut saavat minut maanrakoon aina hetkeksi, kunnes käännän ne minun voitokseni. Saavutuksillani taiteen puolella voin kerskua vain minä, sillä olen tehnyt kaiken työn taiteeni eteen. En ole saanut opetusta, vaan olen opetellut kaiken alusta asti ilman kirjoja, ilman opettajia ja ilman mallia. Minulla on mielikuvitusta, joka vie minua eteenpäin. Minun täytyy uskoa itseeni, olla itsevarma ja ehkä jopa hieman ylimielinen. Jos joku ei usko minuun, minä uskon kahta kertaa kovemmin, sillä muut eivät määritä onnellisuuttani. Tälle alalle ryhtyessä asenteen täytyy olla kohdallaan. Myös Tuija Siltamäen kolumnissa (Yle, 6.3, Vain asenne ratkaisee! Siis mikä? (Yle, 6.3.) puhutaan siitä, kuinka asenne on työelämän tärkein taito, sillä sen kerrotaan menevän joskus osaamisen yli. Olen hänen kanssaan samaa mieltä, sillä se, että uskoo itse omiin taitoihin ja kykyihin, vie hyvin pitkälle, sillä silloin muut eivät pysty lannistamaan liikaa.

Jos kotona varallisuus ei ole positiivisen puolella, ei lapsia yleensä kehoteta suuntautumaan luoviin ammatteihin. Lapsella toivotaan olevan tulevaisuus, jossa hänellä olisi mahdollisuuksia toteuttaa unelmiaan ilman rajoituksia, kuten raha. Useimmin sivuutetaan fakta, että juuri huonommista oloista tulevat tukeutuvat taiteeseen ja luovuuteen, sillä se on kanava päästää irti huolista ja käsitellä niitä sekä kokea ilon ja onnistumisen tunteita.

Heille sanotaan, että olisi parempi pyrkiä niin kutsuttuihin kunnon töihin, mutta niin sanovat eivät ymmärrä, että joillekin luovuus on ikään kuin elämän eliksiiri, joka pitää elämää yllä. Miksi emme antaisi toistemme tehdä sitä, mistä tulee onnelliseksi? Joillekin luovuus antaa enemmän kuin ottaa ja palkitsee enemmän kuin tuhoaa. "Parempi työelämä" -sivujen blogipostauksessa Arvo-?-johtaminen (1.6.2012) puhutaan siitä, kuinka lapsen arvomaailma lähtee kasvatuksesta, koska arvostelua saavasta lapsesta voi tulla pelokas. Silloin lapsi ei ei hae uutta, vaan pitäytyy vanhassa. Tämä tukee teesiä siitä, että jos nuoreen ei uskota, hän ei myöskään voi uskoa tulevaisuudessa itseensä ja lähteä tavoittelemaan omia unelmiaan.

Fakta, että kaikki eivät sopeudu yhteiskunnan muotteihin, on eräänlainen tabu, sillä siitä ei puhuta. Nuoria ei kehoiteta hakemaan taidealalle taikka esimerkiksi näyttelijäksi, sillä heidän puolestaan pelätään heidän tulevaisuuttaan. Pelko johtuu siitä, että heidän tulevaisuuteen ei uskota. Nämä kyseiset nuoret ovat saattaneet etsiä itseään vuosia, ja kun he viimein löytävät itsensä, heidät tyrmätään. Heidät pakotetaan ymmärtämään matemaattisia aineita, mutta ketään ei pakoteta ymmärtämään heitä. Annetaan kuva ja mielentila, että luovuus on väärin ja väärä lähestymistapa, mikä taas on väärin, sillä tuon kuvan antaminen voi murskata ihmisen uskon itseensä ja onnelliseen tulevaisuuteen rakkaan asian parissa. Sellaisen asian löytäminen, joka aidosti kiinnostaa ja innostaa, luo uudenlaista motivaatiota elämään ja auttaa jaksamaan.

Pidän taiteesta ja aion tehdä kaikkeni, että voin sanoa niin vielä kymmenien vuosien päästä. En aio antaa kenenkään repiä unelmiani alas kuin tapettia ja korvata sitä uudella! Minä kelpaan näin ja minun unelmani ovat tasa-arvoisia muiden ihmisten unelmien kanssa

SAPAROMÄKEEN!

Susanna Akkila

Esposti on pitkään esitellyt eettisiä ratkaisuja niin eläinten oikeuksien, oman hyvinvoinnin kuin ilmastopolitiikankin kannalta.

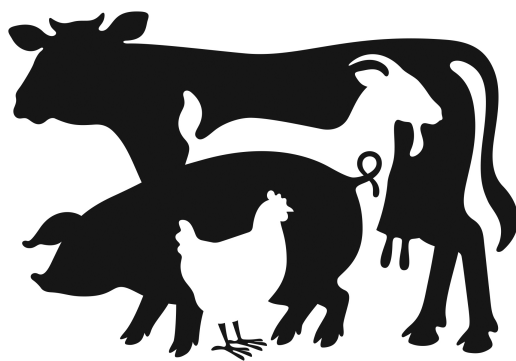
Omat kulutustottumukset näkyvät peilissä ja omassatunnossa, ja yhä useampi miettii tarkkaan, mitä ruokapöytänsä haluaa. Asioita ei kuitenkaan tarvitse jättää miettimisen asteelle. Ostopäätös on tärkeä vaikuttamisen muoto, mutta vielä tehokkaampiakin malleja on! Hyvä esimerkki on Porvooseen perustettu Eläinten turvakoti Saparomäki ry. Toiminnan lähtökohtana on tarjota koti pääasiassa niin sanotuille tuotantoeläimille, jotka muuten tapettaisiin. Turvakodissa eläimille taataan mahdollisuus lajityypilliseen käyttäytymiseen ja annetaan mahdollisimman hyvä ja arvokas loppuelämä.

Kuka tai ketkä ovat näin hienon hankkeen takana? Eveliina Lundqvist on Saparomäen perustaja ja pitkän linjan eläinoikeusaktivisti. Kasvissyönnin ja vegaaniuden kautta tuotantoeläinten oloista kiinnostunut Eveliina on opiskellut yliopistossa maatalous- ja metsätieteiden maisteriksi ja kirjoittanut gradunsa kanojen lajityypillisestä käyttäytymisestä ja eläinsuojelulainsäädännöstä. Hän on muutenkin opiskellut paljon tuotantoeläinten oloja ja käyttäytymistä. Ennen suuren unelmansa eli eläinten turvakodin perustamista Eveliina myös kouluttautui ensin eläintenhoitajaksi ja kirjoitti teoksen [Salainen päiväkirja eläintiloilta](#).

Tällä hetkellä Saparomäen yhdistyksen hallituksessa työskentelee yhteensä viisi aktiivia, ja muutoin projekti etenee talkoovoimin ja mm. yhteisörahoituskampanjan avuin. Itsekin pääsee mukaan auttamaan monella tapaa, kuten lahjoittamalla, tekemällä vapaaehtoistyötä tai liittymällä yhdistyksen jäseneksi.

Milloin Saparomäkeen pääsee sitten kylään? Itse turvakoti on parhaillaan rakenteilla. Asukkaita voitaneen ottaa sisään jo tämän vuoden puolella. Tila ei kuitenkaan ole kotieläinpiha vaan paikka, jossa ihmiset voivat tutustua muunlajisten eläinten elämään. Ensisijaisesti Saparomäki on siis koti, ja vierailut tapahtuvat aina asukkaiden ehdoilla.

Aukioloaikoina Saparomäen eläimiin ovat tervetulleita tutustumaan niin koululaisryhmät kuin sunnuntairetkeilijät. Ja kun Saparomäki aukeaa, Esposti kertoo siitä kyllä! Muutoin kannattaa seurata yhdistyksen sivuja <https://saparomaki.fi> tai www.instagram.com/saparomaki tai facebook.com/saparomaki!

ELÄINTEN TURVAKOTI
SAPAROMÄKI

ÄLYTÖNTÄ

Ulrika Repokari

Vielä jokunen viikko sitten oli minulla tapana kieltää oma riippuvuuteni älypuhelimesta. Halveksuin kulttuurista, jossa sosiaalinen kanssakäyminen tarkoittaa yhdessä ruutuun tuijottamista, ja koin ajoittain jopa ylemmyydentuntoa, sillä enhän minä nyt sentään noin addiktoitunut ole. Tuo on melkoisen egoistinen ja elitistinen tapa ajatella, joten päätin antaa egolleni turpasaunan ja luovuin älypuhelimesta.

Huomasin riippuvuuteni lähes heti, jo paljon ennen vieroitusoireiden puhkeamista. Ensimmäiseksi ongelmaksi muodostui bussiaikataulu. Sen toki voi katsoa aina ennen lähtöä kotona, jos siis muistaa. Minä en muista. Myös karttasovelluksen kätevyys kävi kivuliaalla tavalla ilmi myöhästyessäni treffeiltä, kun en löytänyt tapaamispaikkaa ilman karttaa. Sitä paitsi mitä ihmettä ihmisen kuuluisi tehdä pöntöllä istuessaan, jollei lukea Iltalehteä tai plärätä sosiaalista mediaa? Addiktioni ruma pää pilkotti aluksi kaikissa arkisissa asioissa, jotka tuntuivat nyt tuhannesti aiempaa vaikeammilta suorittaa. Olin silti pettynyt, kun en alkanutkaan ennako-odotusteni mukaisesti nähdä harhoja tai täristä ja itkeä holtittomasti.

Vieroitusoireet kuitenkin iskivät lopulta. Hädin tuskin olen selvinnyt siitä vieläkään. Tyhjiys ja yksinäisyys valtasivat sieluni aluksi joka kerta kotiin tullessani. Ennen olin aina pyykkiä pestessäni kuunnellut heavy metallia ja ruokaa laittaessani podcasteja. Yhtäkkinen

hiljaisuus oksetti ja kaikki se aika, jonka ennen olin selannut puhelinta mutta joka nyt oli jäänyt ylimääräiseksi, sai minut valtavan tylsistyneeksi. Lääkkeeksi vieroitusoireisiin ja tylsyyteen hain kirjastosta kourallisen sivistystä ja hakeuduin ystäväni seuraan niin usein kuin mahdollista.

Vieroitusoireet helpottivat, kun hyväksyin tylsyyden pysyvänä osana uutta elämääni. Ironista on, ettei minulla tuon oivalluksen jälkeen ole ollut lainkaan tylsää. Tylsistymisen sijaan luen paljon enemmän kuin ennen ja asuntoni on siistimpi kuin ennen. Vessassa istuminenkaan ei enää aiheuta paniikkioireita. Lisäksi olen tavattoman rentoutunut! On ihanaa herätä aamulla siihen tunteeseen, ettei heti ensimmäiseksi tarvitse reagoida kaverin yöllä lähettämään typerään nettimeemiin. Ystäväni eivät edes ole hävinneet mihinkään, vaikka niin voisi kuvitella tapahtuvan heti snapchat-streakin katkettua. Itse asiassa olen lähentynyt ystäväni kanssa. Monet heistä ovat näet lopen kyllästyneitä minun kivikautisen kapulapuhelimeni surkeaan äänenlaatuun ja puheluiden jatkuvaan katkeilemiseen. Näin ollen he aiempaa useammin tulevat tuohtuneena luokseni kylään kertomaan omat kuulumisensa ja sen, kuinka älytöntä tällainen teknologian vastustaminen on ja kuinka tämä vielä rappeuttaa jo valmiiksi rappion partaalla sinnittelevän sosiaalisen elämäni.

Sosiaalinen elämäni kuitenkin vielä toistaiseksi kukoistaa. Pääni on myös monella tapaa selkeämpi, kun minulla on rutkasti aikaa ajatteluun ja itseni kanssa dialogin käymiseen. Useinkaan en jaksaisi keskustella itseni kanssa, sillä olen puuduttavaa seuraa ja kanssani aika kuluu tavattoman hitaasti. Nyt se on kuitenkin välttämätöntä. Läheskään kaikissa busseissa ei näet ole iltaisin valoja, joiden loisteessa voisin viihdyttää itseäni kirjoilla, ja ilman puhelinta en voi paeta matkojen tylsyyttä musiikin tai muun auditivisen viihteen lämpimään syliin. Olenkin alkanut keksiä bussi- ja metromatkojen ratoksi kaikenlaisia leikkejä. Lempileikkini on nimeltään *Katso, Kuinka Kanssaihminen Käyttäytyy*. Kannattaa

kokeilla! Tosin täytyy varoittaa, että leikki on luonteeltaan pelottava ja ahdistava eikä siten sovi kaikkein herkimmille. Leikkiessäni olen huomannut kanssaihminen olevan hiljaisempia ja poissaolevampia kuin koskaan aiemmin. Yhä edelleen mietin, huomaisikohan kukaan, jos huomenna kävelisin bussiin alasti. Täytynee kokeilla joku päivä!

Näiden älyttömien viikkojen aikana olen kokenut uskomattoman laajan kirjon erilaisia tunteita enkä tähän asti koe jääneeni mistään paitsi vaan päinvastoin koen saaneeni jotain, mistä moni ympärilläni on jäänyt paitsi! Tiedostan nyt paljon paremmin oman riippuvuuteni ja myönnän olleeni aiemmin pahasti väärässä itseni suhteen. Ylemmydentunto on vielä toistaiseksi läsnä, mutta käyn jatkuvaa taistelua sen tukahduttamiseksi, jotta jatkossa jaksaisin paremmin keskustella itseni kanssa pimeissä busseissa. Älypuhelin on kätevä väline, sitä ei voi kieltää. Sen avulla voi esimerkiksi katsoa bussiaikataulun tai Bachin syntymävuoden. Sillä voi myös ottaa lavuaarissa lepäävästä pakarastaan kuvan ja julkaista sosiaalisessa mediassa. Kaikin puolin siis oikea älykkyyden ruumiillistuma!! Kaikessa kätevyydessään puhelin kuitenkin kasvaa nopeasti kiinni käteen. Me näytämme pärjäävän varsin hyvin yhdelläkin kädellä, mutta itse olen nyt huomannut tarvitsevani kaksi.

HÄIKÄISEVÄÄ PUKULOISTOA JA PALJON UPEITA TANSSEJA!

Elina Reunanen ja Sara Luoma

Helmikuussa näimme Wanhojen tansseissa jälleen upeaa pukuloistoa. Lukion toisen vuoden opiskelijat olivat nähneet suuren vaivan tanssien eteen ja se näkyi kaikin puolin. Erilaisia pukuja oli paljon ja yhteinen hyvä ilmapiiri ja kunnioitus näkyi takariviin asti!

Upea oli myös opiskelijoiden oma tanssi. Iloinen ja reipas tunnelma täydensi hienoa koreografiaa!

Wanhojen tanssit ovat nykypäivänä tapahtuma, johon lähes kaikki haluavat osallistua. Juhlien luonne on kuitenkin muuttunut paljon vuosien aikana. Mahtavaa oli nähdä joillakin tanssijoilla selkeästi vanhoja pukuja, jotka koristivat upeasti modernien juhlapukujen kirjoa.

Tanssit ovat monelle yksi lukion kohokohdista, joita odotetaan kuumeisesti jo heti ensimmäisestä vuodesta lähtien. Parin etsiminen ja pukujen osto tuleeikin heti seuraavana. Wanhoihin voi helposti hurahtaa yllättävä summa rahaa, mutta tärkeintä on kuitenkin se, että kaikilla on mahdollisuus osallistua tapahtumaan ja nauttia tanssin pyörteistä.

Kiitos tanssijat jälleen kerran upeista wanhista, jotka jäävät monen mieleen pitkäksi aikaa!

JYLLA MUSICAL

Lumi Tervonen ja Samuli Reunanen

September

"September"
Jylla Musical 2019

Ensi-ilta la 6.4. klo 18
Espoonlahden lukio
Opettajantie 3, Espoo

Muut näytösajat:
Su 7.4. klo 15
Ke 10.4. klo 18
To 11.4. klo 18
Pe 12.4. klo 18

varmistu lippusi ennakkoon
Ticketmasterista!

Rajoitettu määrä lippuja saatavilla
myös ovelta.

<https://www.facebook.com/JyllaMusical>
ticketmaster®

- *Vai tällaset pikkulikat meidät tänne kutsu. Mistäs te halusitte jutella?*
- *Me halutaan tietää mitä Sebastianille kävi.*

Sisarukset Emma ja Aino tekevät kuolettavan tylsää suursiivousta tätinsä ullakolla, kunnes pölyisten cd-levyjen seasta löytyy Sebastianin vanha päiväkirja. Se johtaa siskokset kymmenen vuoden takaisen mysteerin äärelle kaupunkiin, josta he luulevat tienneensä kaiken. Päiväkirjan kansien välistä paljastuu kuitenkin tarina, jonka loppu on jäänyt selvittämättä niiltäkin, jotka ovat kaikista lähimpänä vastausta.

Hetki on koittanut! Jylla Musical tekee paluun viimeistä kertaa maineikkaan Erkki Sipilän johdolla ”September” -musikaalin merkeissä.

POLIITTINEN DÉJÀ VU

Sumuel Valo

6.3. Espoonlahden lukiossa järjestettiin vaalikeskustelu, jota oli seuraamassa ensimmäisen ja toisen vuosikurssin opiskelijoita. Paneelin juonsivat Laura Aaltio sekä Saga Valmari. Ehdokkaita puhuttivat erityisesti ilmastonmuutos ja perustulo.

Paneeliin osallistuneet ja heidän puolueidensa päätavoittet

Anne Ahlefeldt, RKP -- koulutus ja tasa-arvo

Sari Savela, KD -- lapset, nuoret ja perheet

Teemu Lahtinen, PS -- pyritetään rajoittamaan kulutusta

Inka Hopsu, VIHR -- tasa-arvo

Kai Mykkänen, KOK -- ilmasto

Seppo Väyrynen, SIN -- tehdään Suomesta parempi

Ari Alapartanen, VAS --tuloerojen vähentäminen ja perustulo

Sara Saramäki, KESK -- puhtaampi luonto ja tasa-arvo

Pirjo Hilakari, SDP -- inhimillisempi Suomi

Kunnon keskustelua ei päässyt syntymään ajan puutteen vuoksi. Ehdokkaat vaikuttivat osittain haluttomilta puhumaan, mutta osittain jaarittelivat ja saivat keskustelun vetäjät vääntelehtimään tuskastuneina. Eräs yleisökysymyksistä olikin, kokivatko ehdokkaat asiansa tiivistämisen yhteen virkkeeseen vaikeaksi. Suurin osa vastasi myöntävästi, sillä politiikka ei ole mustavalkoista.

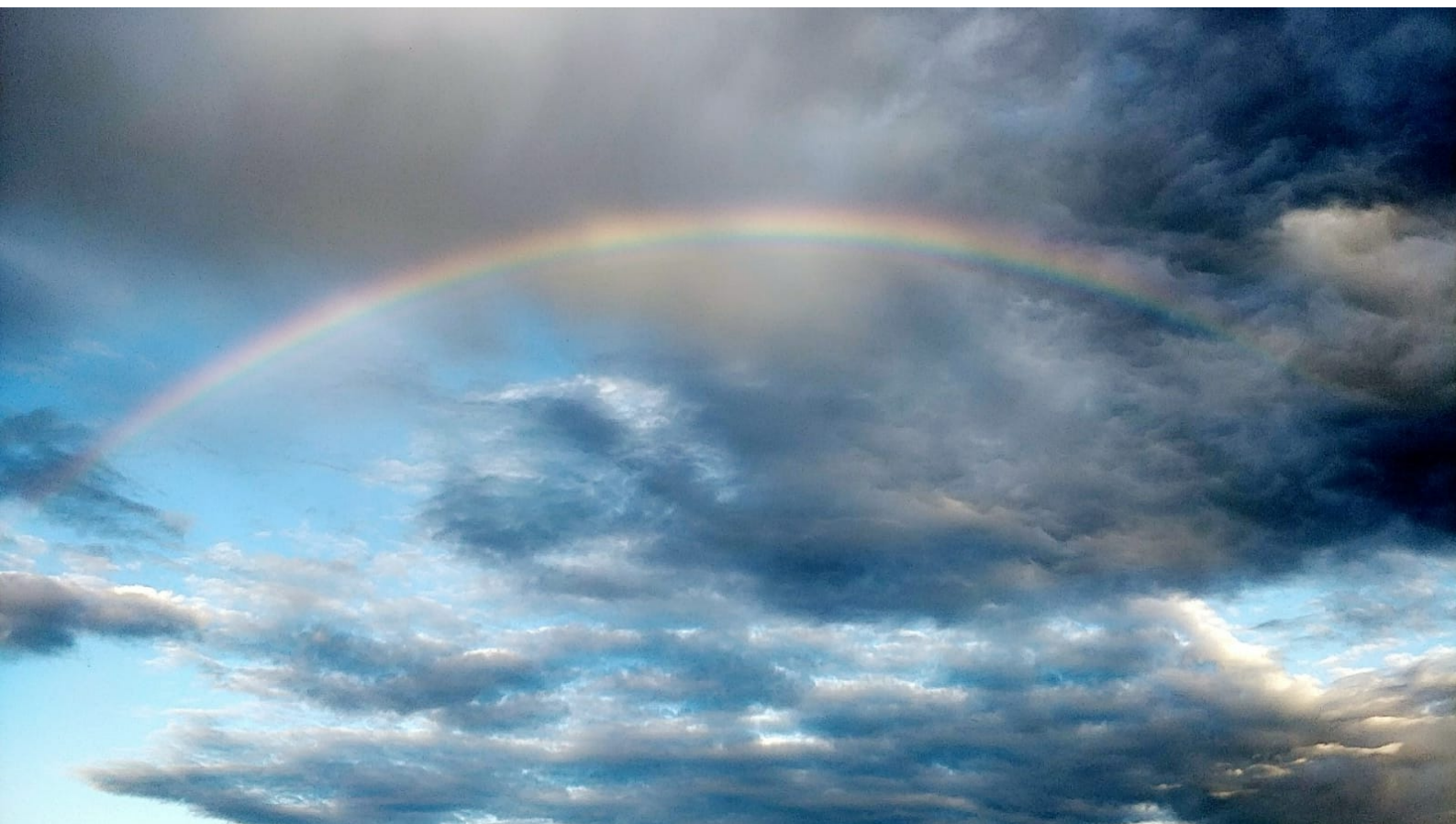
Ilmastokysymyksessä lähes kaikki olivat sitä mieltä, että jotakin on tehtävä myös yksilötasolla. Hilakari kertoi käyttävänsä julkista liikennettä, Saramäki kertoi suosivansa lähi- ja kasvisruokaa ja Facebook-kirppiksiä. Alapartanen oli samaa mieltä syömisen merkityksestä ja kertoi myös kannattavansa lentoveroa. Väyrynen tarvitsee työhönsä autoa ja pötkii pitkälle punaisen lihan voimilla -- kuten hänen mukaansa me kaikki muutkin.

Mykkänen otti ensimmäisenä esiin lämmityskysymyksen. Hopsu tarttui tähän ja kertoi suosivansa maalämpöä ja aurinkopaneeleita. Lahtinen käyttää puhdasta ydinvoimaa, muttei ole lentänyt kahteentoista vuoteen. Ahlefeldt yhtyi edellisiin ja kehotti tekemään parempia valintoja arjessa.

Vain Kristillisdemokraattien Savela sanoi, ettei ilmastonmuutosta kasvissyönnillä ja lentämättömyydellä pysäytetä. Hän kertoi uskovansa teknologiaan ja uusiin innovaatioihin, joiden avulla selvitään kriisistä.

Maksuton toinen aste aiheutti keskustelua. Ehdokkaita pyydettiin kirjoittamaan paperille veikkauksensa lukio-opiskelijan kolmen vuoden kuluista. Arvaukset sijoittuivat tuhannen ja kahdentoista

tuhannen välille. Oikea vastaus oli 2500€, johon pääsi ainakin Savela.

Translakikysymykseen vastaamisen sijasta Väyrynen piti pienen puheen siitä, kuinka olemme kaikki ihan yhtä arvokkaita. Lahtinen ei kyennyt vastaamaan, sillä kysymys oli muotoiltu huonosti. (Voitte kaikki turvautua tähän seuraavalla koeviikolla.)

Ehdokkaat tarjoilivat mahdollisimman hajuttomia, mauttomia, värittömiä ja valmiiksi pureskeltuja vastauksia, joita on tuhansia kertoja luettu lehdistä, katsottu uutisista ja kuultu radiosta. Suurimman viihdearvon keskusteluun toi opettaja Tuomas Kela, jonka valokuvaaminen muistutti trapetsitaiteilua.

(Koska paneelikeskustelun anti jäi köykäiseksi, päätimme etsiä puhuttelevaa politiikkakeskustelua muualta. Runo on tehty poimimalla helmiä Yle Kioskin vaalibottiin syötetyistä eduskuntavaaliehdokkaiden profiileista. Katkelmia on yhdistelty mielivaltaisesti, mutta kaikki virkkeet ovat kirjoitusvirheitä myöten aitoja. Konjunktioita on lisätty ja verbimuotoja hiottu yhtenäisen tekstin luomiseksi. Äänestysikäiset, muistattehan käyttää oikeuttanne.)

Oodi Ehdokkaille (Sumuel Valo)

MIKSI ÄÄNESTÄÄ MINUA?

Toista kaltaistani ei ole ehdolla

Maatalon tyttö, jalat ja sormet rakkaassa isänmaan mullassa

Kun harrastan avomerilohen uistelua, pelkään jääväni ilman saalista

en tiedä tai tunne

vaikka niin saattaa tällä hetkellä kuvitella

Piaget'lla oli jo 15-vuotiaana harvinaislaatuinen nilviäiskokoelma.

Manic Street Preachers ei koskaan soita encoreita keikoilla.

Kielellä on vallassa elämä ja kuolema

Evoluutioteoria on vain teoriaa ilman tieteellisesti todistettua faktaa.

Kuudes sukupuuttoaalto koettelee maapalloa

Olemme jokainen yhden elämän ajan vierailijoita tällä planeetalla

Poksauttelen poliittisia ja yhteiskunnallisia kuplia

ja osoitan, milloin keisarilla ei ole vaatteita.

Mustikkametsässä tarkkailen tietenkin mahdollisia karhunjälkiä, sillä pelkään Ylen toimittajia,

jotka on pukeutunu karhuiksi ja esittää olevansa mun mielikuvitusolentoja.

tempurapaistetut saniaisenversot kombucha-siirapin kera

Juhlatilaisuuksiin valmistan virkistävää sipuliboolia.

Erityiskyvyistäni merkittävin on

kahvikupin hukkaaminen matkalla keittiöstä olohuoneeseen

Mitä pelkään? En kerro

Oudoin fakta? Kuusi miljoonaa.

Ensimmäinen vaalilupaus: Lupaen toimia Suomen, suomalaisten ja suomalaisuuden hyväksi!

Tytöt ovat tyttöjä ja pojat poikia, eikä muita sukupuolia olekaan
Tämän on kvanttifysiikka osoittanut.

"Poikasi nimi Ei ole Päivi !"

teoria on todistettu oikeaksi atomikellojen mittauksilla.

Kun menet pilkille ja jäätä on paksusti
kansalaiset sulkeutuvat sisälle illan pimentyessä.
sulkeminen häkkiin on saatava päätökseen
Länsimaiseen elämäntapaan kuuluu sauna ja puunpoltto.
sekä hiukkanen ainetta vai aaltoliikettä.
...siinä kaikki, mitä tarvitaan

Mitä pelkään? En mitään.

Oudoin fakta? Perhosvaikutus, englanniksi "butterfly effect"

Toinen vaalilupaus: Lupaen toimia Suomen, suomalaisten ja suomalaisuuden hyväksi!

Se kieltäytyy näkemästä todellisuutta.
emme tiedä todellisuuden luonteesta juuri mitään
Alussa on myös maailmankaikkeuden loppu
ja tietoon perustuva sukupuolikäsitys
mutta Tokio-nimistä kaupunkia ei ole olemassakaan.

Sitä en voi valitettavasti julkisuudessa paljastaa..

Sen kynsissä on myrkkyä
kivekset räjähtävät ja se kuolee

En osannut edes kuvitella,
että kuinka tärkeäksi ja mielenkiintoiseksi
pissa- ja kakkajutut muodostuvat
kun kaksi valonädettä lähestyy toisiaan,
vastakkaisista suunnista valonnopeudella

Mitä pelkään? Eiffel tornin huippua
Oudoin fakta? Sirkkaleivos
Kolmas vaalilupaus: Lupaen toimia Suomen, suomalaisten ja
suomalaisuuden hyväksi!

Elvis elää, huoralle puuroo
matti vanhanen on seksisuhteessa berneriin. ja kuvia on
uunpotattia, autan vallattomia lapsia
en tiedä tai tunne
Sitä pohjatonta tyhjyyttä ja mustuutta joka velloo välillä sisälläni.

Pelkään ihmisen teleportaatiota
Pelastetaan kantasuomalaiset KANSANMURHALTA
Hyviä vihanneksia ja vahvoja mausteita.
vihan puheen normalisoitumista

Kun kyvytön neuvoa halutonta tekemään tarpeetonta, niin
lopputulos on fiasko.

Tarvitaan rohkeutta tehdä muutoksia.
Minä osaan ja uskallan.
enkä menetä palavaa toivoani
Se ei jostain syystä häviä muistista, vaikka moni muu asia sieltä
katoaakin.

NOVELLI

Sumuel Valo

Ei kani ollut vihainen, kania vain perkelöitti. Tai niin Milda oli aina sanonut. En minä tiennyt, en minä ollut kuullut. Aarni oli.

Olin kuullut Aarnin kautta suunnilleen kaiken muunkin Mildasta. Että miten sen ovesta oli summerin sijasta tamburiini, miten ikkuna heijastui sen silmälaseista violetina ja ikkunan edessä oleva jääkaappi haisee linssikeittoa. Aarni oli yrittänyt kerran tehdä sitä, mutta valitti, ettei saisi siitä ikinä yhtä hyvää. Sen kokeilun jälkeen hän taisi alkaa pitää sitä pyhänä.

Minuakin perkelöitti. Ja sitä ei poistettaisi basilikanlehdillä. Se perkeleen kani ei edes lähtisi täältä.

En tiedä kanin nimeä. Sanoin Perkeleeksi. Aarni sanoi vain se. Ilmeisesti nimen sanominen olisi repäissyt hänet takaisin Mildan itsemurhayksiön paratiisimaisemaan. Siellä oli olo-makuuhuonetilassa harmaa, loskaisen hypotermiakuoleman värinen valo, keittiössä valkea loisteputkimato joka säteili vain kattoon, ja kylpyhuoneen keltainen valo tuli ylhäältä ja maalasi mustat säkit silmien alle.

Ensin oli keittiön pöytä täynnä levyjä, joita Milda lainaili. Sitten huomasin terävän mangomaisen tuoksun tarttuneen Aarnin villakangastakkiin. Oli huuliharppuinnostus joka aiheutti heippalappusodan rappukäytävässä, oli vegaanivaihe, oli teelitismi jonka aikana kaikki ikivanhat pussiteeni heitettiin roskeen. Sitten oli heinäallergia. Milda olisi joutunut luopumaan pupusta, mutta Aarni päätti ottaa sen.

Mitä se oli ajatellut? Varmaan samoja asioita kuin ilmoittautuessaan yläasteella Japanin kulttuurikurssille, mennessään ihastuksensa perässä liian kaukaiseen lukioon ja lukiossa ollessaan koulun lehteen liehittelemään sen kolumnistia. Sitten joidenkin joogaretriittien ja valokuvauskurssien jälkeen opiskelemaan jotakin taideasioita, koska metallinkiiltoiseen kaapuun puettu museon lipunmyyjä oli sivulauseessa sanonut aikovansa sinne. En tiedä, pääsikö. Siellä taisi olla vain Milda.

Joka tapauksessa olin kompastua kaniin sen ensimmäisenä päivänä. Se seikkaili ympäriinsä pimeässä eteisessä, kun Aarni oli huoneessaan virittelemässä sille aitausta. En ollut tajunnut äänen tulevan meiltä, kuvittelin mekastajaa yläkerran himoporaajaksi. Kani oli löytänyt jotakin kiinnostavaa kenkien takaa ja lähes litistyi, kun heitin saappaani keon päälle.

En tiennyt, miten sen selittäisi vuokranantajalle, joka oli kieltänyt terraarioeläimetkin. Aarni ei missään vaiheessa väittänytkaan sitä väliaikaiseksi. Hansikaslokerossa muhineen toffeen värinen pallero oli tullut jäädäkseen. Jotta Milda tulisi katsomaan sitä. Aarni tiesi, että kani oli Mildalle rakas, ja että Milda olisi varmasti tulossa vielä moikkaamaan sitä.

Eipä ollut. Matolta, takeista ja taskuista löytyvät pitkät punaiset hiukset vaihtuivat pehmeään pupunkarvaan. Milda luopui tamburiiniovisesta asunnostaan ja muutti inarilaisen hevosintoilijan perässä Jäämeren rakkarannalle. Aarni laittoi hänelle kerran viestiä pupusta saamatta vastausta. Hän ei tullut kolmeen päivään kotiin. Oliko hän bussimatalla Norjaan, menossa tekemään tukikohtaa tuntureille Mildan takapihalla?

Minunko ne basilikat pitäisi nyt ostaa? Perkele sentään.

ESPOSTOVERIN APUAPAJA

Eikö essee suju? Ahdistaako tulevaisuus? Valvotko yösi miettien, mikä on paras eeveelution? Tarvitsetko taidesuosituksia tai muita menomestoja? Sortuiko hiekkalinnasi selittämättömästä syystä?

Kysy mitä tahansa:

<https://forms.gle/K5z4jJaKsZiL95i27>

Mistä tietää, että uni on unta, eikä totta?

Ei sitä voi aina tietää. Ehkä uneksimme nytkin.

Unien näkeminen on oletettavasti askarruttanut aina. Enää niitä ei useimmiten pidetä ennustuksina tai viesteinä korkeammilta voimilta, vaan tiedetään, että unet kumpuavat alitajunnasta sillä välin, kun aivot käsittelevät tietoa ja peseytyvät päivän rasitteista. Unille ei siis kannata antaa kovin suurta painoarvoa, sillä erilaisten elementtien tai eläinten yhteyttä tulevaisuuten ei olla tieteellisesti pystytty vahvistamaan. Toisaalta tiede ei ole pystynyt satavarmaksi sanomaan myöskään sitä, ettemme itse olisi unikuvia. Eksistentiaalisen kriisin paikka? Todellakin.

Perustetaan tämä vastaus Descartesin lausahdukselle "Ajattelen, siis olen." Sen pohjalta voimme olettaa olevamme olemassa, näimme sitten unta tai emme. Ihminen myös usein nähdään yksilönä, substanssina, jonka olemassaolo ei ole riippuvainen muista kappaleista. Toisaalta Berkeleyyn mukaan oleminen on havaituksi tulemistä, jolloin ihminen on riippuvainen jostakusta

muusta - Berkeleyn mukaan Jumalasta. Nyt ei lähdetä keskusteluun korkeampien voimien olemassaolosta, enkä tässä tapauksessa rakenna vastausta jonkin ehkä-mutta-ei-välttämättä-olevan päälle.

Jos pyrimme pitäytymään oletuksessa, että elämme juuri nyt tosimailmassa, kannattaa alkaa tehdä todellisuustestejä. Heittele pieniä esineitä. Jäävätkö ne leijumaan ilmaan, muuttuuko niiden lentorata, käyttäytyvätkö ne jotenkin fysiikan lakien vastaisesti? Katso kelloa kahdesti peräkkäin. Jos muutaman sekunnin aikana viisarit liikkuvat kuuden tunnin edestä, olet mahdollisesti unessa. Myös ikkunoita kannattaa pälyillä: Jos maisema vaihtuu kotipihan vaahterasta karibialaiseksi hiekkarannaksi, keskipäivällä alkaa uusi auringonnousu tai kesäkuussa iskee lumimyräkkä, kyseenalaistaminen on suositeltavaa. Saatko sormuksen liikkumaan mielesi voimalla? Aktivoituuko valonkatkaisijan avulla konfettitykki?

Kun näitä testejä tekee tarpeeksi usein, ne muuttuvat rutiineiksi. Totutut toimintamallit siirtyvät uniin. Kun yhtäkkiä huomaakin jotain kummallista, sen tiedostaa uneksi. Tällainen tila on selkounta. Silloin ei ole enää mielikuvituksensa ja sen luomien tarinoiden tahdoton objekti, vaan muuttuu aktiiviseksi toimijaksi. Silloin kannattaa hypätä lentoon tai tehdä jotain muuta, mistä on aina haaveillut.

Mitkä ovat parhaat tavat viihdyttää itseään koetilanteessa?

Piirrä jostakin luokassa olevasta muotokuva. Piirrä jotakin toistuvaa kuviota tai tetrismäinen torni, täytä paperi kolmioin tai kukkasin.

Harjoittele erilaisia käsialoja. Voit esimerkiksi kirjoittaa osaamiesi laulujen lyriikoita.

Tee suttupapereista origameja. Jos et osaa tehdä joutsenia ja sammakoita, taiteile omalaatuisia origameja.

Jos käytössäsi on laskinohjelma, voit käyttää sen geometria-osiota taiteiluun.

Etsi digi-MAOL:ista hienoja kuvia, joita voit yhdistellä Abitin piirto-ohjelmissa.

Tee tajunnanvirtaharjoitus: Kirjoita mitä tahansa. Jos pää lyö tyhjää, kirjoita siitä. Älä sensuroi, älä häpeä vaikka jutuissasi ei olisi häivääkään järkeä. Voit kirjoittaa joko yhtenäistä tekstiä tai litanian yksinäisiä sanoja, joiden järjestyksen logiikka avautuu vain sinulle. Älä välitä välimerkeistä tai murehdi yhdyssanoja. Voit myös viedä itsesi mielikuvamatkalle jonnekin mahdollisimman kauas luokkahuoneesta ja kirjoittaa mahdollisimman tarkkaa miljöokuvausta kyseisestä paikasta. Minkä muotoiset aaltojen harjat ovat, kuinka monta leppäkerttua nurmikossa on, mitä kuvioita koivun kaarna muodostaa sen runkoon?

Syö eväitä. Toimii erityisesti YO-kirjoituksissa.

Katsele ikkunasta.

Avaa MAOL:ista sivu otsikolla Tuulen voimakkuus. Ainakin mustakantisessa painoksessa se on sivu 86. Älä kiinnitä huomiota sivun vasempaan puoleen, vaan nauti oikean puolen tarjoamasta runoudesta. Jos kaipaavat tekemistä, voit kirjoittaa analyysin.

Kannattaako Kiinasta tilata mitään esim. Wishin kautta?

Monet abiturientit vaikuttivat olevan tyytyväisiä penkkariasuihinsa, jotka olivat tunnetusti heikkoa Kiina-laatua. Kun ottaa itsestään riittävän tarkat mitat, tutkii myyjän antamaa kokotaulukkoa ja tekee tilauksen hyvissä ajoin, on täysin mahdollista saada itselleen täydellinen yhden päivän eläinhaalari. Se täyttää tehtävänsä ja on todennäköisesti halvempi kuin Suomesta saatava potkupu.

Toisaalta esimerkikisi vanhojenpäivän mekkoa ei kannata yrittää saada liian lyhyellä varoitusajalla. Kirjoittamalla Googleen jotakin "wish prom dress" -tyylistä löytyy pelkkiä meemikuvia ja kauhistelevia testivideoita. Kangas ei todellakaan ole sitä mitä luvattiin, helman leikkaus on kummallinen ja toinen hiha on jo puoliksi irti.

Hintakikkailussa kannattaa muistaa elämän kurjat realiteetit. Olemme kaikki selvillä siitä, että vitosen maksava kello, kamera tai kitara on todellakin sen vitosen arvoinen, eli lentää testikerran jälkeen roskikseen. Ilmastönäkökulmasta tuotteiden tilailu on varsin ikävää. Nettishoppailu on tarjonnut aivan uudenlaisen

kasvualustan kertakäyttökulttuurille. Lisäksi paketit joudutaan kuljettamaan vaikka millaisten mutkien kautta Suomeen, emmekä me edes tiedä, kuinka järkyttävissä oloissa tuotteita valmistetaan. Aasiassa ja EU:ssa on erilaiset säännöt ja standardit tuotteille, joten kosmetiikassa ja vaatteissa saattaa piillä jotakin todella kyseenalaista, pahimmillaan vaarallista.

Joihinkin tarpeisiin voi halpanettikaupoista löytää täydellisiä asioita. Kannattaa pitää järki päässä. Et tarvitse violetteja valoja vessanpönttöön, laihistavia housuja tai kissantulkkauslaitetta, vaikka ne olisivatkin 97% alennuksessa.

